

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoPr/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2521201915
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2521201915.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: A. A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. XXX, zastúpeného splnomocnencom: JAVOR -TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, IČO: 36 264 750, proti žalovanému: Základná škola s materskou školou, so sídlom Komenského 133, Šoporňa, IČO: 36 080 519, právne zastúpenému Mgr. Slavomírom Trnkócyom, advokátom, so sídlom Záhradnícka 71, Bratislava, o právnom základe nároku na náhradu mzdy, medzitýmym rozsudkom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 12. augusta 2022 sp. zn. 7Cpr/4/2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (výrok I.) a určil, že právny základ nároku žalobcu na náhradu mzdy je daný (výrok II.).

2. Zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania súd právne odôvodnil použitím ust. § 164 CSP, keď mal preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 18Cpr/12/2018 prebieha konanie o náhradu mzdy do času právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 26.1.2015 je neplatné. Rovnako aj v tomto prípade, aj v konaní 18Cpr/12/2018, je právnym základom pre priznanie náhrady mzdy skutočnosť, že pracovný pomer trvá, resp. trval v období, za ktoré si žalobca uplatňuje náhradu mzdy. Zo spisu sp. zn. 18Cpr/12/2018 súd zistil, že bolo vykonávané dokazovanie na viacerých pojednávaniach, avšak ešte nebol vyhlásený rozsudok. Najbližšie pojednávanie je vytýčené na deň 22.11.2022. Súd v danom prípade nepovažoval za hospodárne, aby vyčkával do rozhodnutia súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cpr/12/2018, nakoľko v tomto konaní je dostatočne zistený skutkový stav pre to, aby súd vyriešil predbežnú otázku, a teda rozhodol o právnom základe žalobcu. Keďže ustanovenie § 164 CSP ponúka súdu možnosť prerušiť konanie (ide o fakultatívne prerušenie) v prípadoch riešenia predbežných otázok, vzhľadom na nevhodnosť navrhovaného procesného postupu súd návrh na prerušenie konania zamietol.

3. Čo sa týka posúdenia právneho základu nároku žalobcu na náhradu mzdy, súd vec právne posúdil podľa ust. § 214 ods. 1 CSP, § 79 ods. 1 a § 142 ods. 3 Zákonníka práce, ako aj § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka, keď uviedol, že medzitýmny rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku, pričom sa ním rozhoduje o právnom základe veci. Týmto rozsudkom sa súd vyjadruje k tomu, či žalobca má vôbec na požadované plnenie právo a v akom rozsahu. Medzitýmny rozsudkom musí byť rozhodnuté o celom základe prejednávanej veci, nie len o určitej spornej právnej otázke týkajúcej sa uplatneného žalobného nároku. Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho

zamestnávateľ po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým zrušením alebo zrušením v skúšobnej dobe naďalej zamestnával, je jednostranným právnym úkonom zamestnanca adresovaným zamestnávateľovi, ktorý na svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu. Požiadavka zamestnanca, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, nie je splnená, ak zamestnanec podal na súde žalobu na určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, nahrádza taká žaloba, v ktorej pracovník uplatnil nielen neplatnosť rozviazaného pracovného pomeru, ale aj požiadavku na náhradu mzdy (R 24/1996). V danom prípade bolo medzi stranami sporné, či pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 30.6.2000 trvá. V tomto konaní sa žalobca domáhal náhrady mzdy v zmysle § 142 ods. 3 Zákonníka práce za obdobie od právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, ktorým súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 26.1.2015 je neplatné. Preto bolo úlohou súdu posúdiť, či je daný právny základ pre priznanie tohto nároku. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že oznámenie žalobcu o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní, možno urobiť výslovne alebo konkludentným spôsobom, dokonca sa nevyžaduje ani písomná forma, avšak z úkonu zamestnanca musí byť nepochybné, že trvá na ďalšom zamestnávaní, pričom tak musí preukázateľne urobiť najneskôr do právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým bolo určené, že pracovný pomer bol rozviazaný neplatne. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca sa u žalovaného opakovane domáhal, aby ho žalovaný ďalej zamestnával. Nesporne tak urobil listom zo dňa 31.3.2015, ktorý bol žalovanému doručený osobne, a ktorého prijatie žalovaný potvrdil prijímacou pečiatkou dňa 1.4.2015. List bol síce adresovaný obci C., avšak bol daný na vedomie aj žalovanému. Z obsahu tohto listu nepochybné vyplýva vôľa žalobcu, aby bol ďalej zamestnávaný. To, že žalobca sa mylne domnieval, že po skončení funkčného obdobia starostu má byť ďalej zamestnávaný ako riaditeľ, je v danom prípade irelevantné, nakoľko chyba v právnom úsudku ešte nespôsobuje negáciu jeho prejavenej vôle byť ďalej zamestnaný u žalovaného. Žalobca na pojednávaní pred Okresným súdom Galanta dňa 15.2.2016 dokonca ústne zopakoval, že listom zo dňa 31.3.2015 oznámil žalovanému aj zriaďovateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Takže aj keby žalovaný mal pochybnosti o tom, čo chcel a komu chcel žalobca listom zo dňa 31.3.2015 oznámiť, jeho ústnym vyjadrením na pojednávaní boli tieto pochybnosti odstránené. Žalobca ďalej svoju vôľu pracovať u žalovaného vyjadril žalovanému listom zo dňa 2.2.2015, ktorého obsah žalovaný spochybňuje a tvrdí, že z uvedeného dňa mu bol doručený list s odlišným obsahom. Aj keby súd prijal argument žalovaného, zo spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 25Cpr/1/2015 vyplýva, že žalobcom predložená verzia listu zo dňa 2.2.2015 bola predložená tiež Okresnému súdu Galanta a súd jeho obsah oboznamoval na pojednávaní dňa 15.2.2016, na ktorom bola prítomná aj riaditeľka žalovaného. Žalovaný sa teda musel najneskôr na pojednávaní dňa 15.2.2016 dozvedieť, že žalobca trvá na ďalšom zamestnávaní. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, požiadavka oznámenia, že zamestnanec trvá na ďalšom zamestnávaní, je splnená aj vtedy, ak okrem žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru sa zamestnanec domáha aj náhrady mzdy od zamestnávateľa. Žalobca v konaní pred Okresným súdom Galanta podal návrh na rozšírenie žaloby, ktoré rozšírenie spočívalo v uplatnení nároku na náhradu mzdy, súd však uznesením zmenu návrhu nepripustil, takže nárok žalobcu na náhradu mzdy sa nestal predmetom konania. Žalobca po nepripustení zmeny žaloby Okresným súdom Galanta podal na súde proti žalovanému žalobu o náhradu mzdy zo dňa 28.3.2018, teda v období pred rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, čo v zmysle ustálenej judikatúry postačuje na to, aby takýmto konkludentným spôsobom vyjadril, že trvá na tom, aby ho žalovaný ďalej zamestnával. Žalovaný namietol, že právo žalobcu na uplatnenie nároku na náhradu mzdy je premlčané, nakoľko si ho neuplatnil v trojročnej lehote, ktorú žalovaný počíta odo dňa nasledujúceho po prevzatí oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru. Z ustálenej judikatúry je zrejmé, že premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru začína plynúť od splatnosti tej-ktorej náhrady mzdy za jednotlivý mesiac, a nie odo dňa nasledujúceho po prevzatí rozvázovacieho prejavu. V danom konaní si žalobca žalobou doručenu súdu dňa 18.10.2021 uplatnil náhradu mzdy od mesiaca október 2018, splatnú 12.11.2018, teda v rámci premlčacej doby, preto súd vyhodnotil námietku premlčania zo strany žalovaného ako nedôvodnú. Vzhľadom na to, že žalobca v relevantnom období žalovanému opakovane oznamoval, že trvá na ďalšom zamestnávaní, pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným trvá. Preto súd rozhodol, že právny základ nároku žalobcu na náhradu mzdy je daný. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného ohľadne invalidity žalobcu, súd len na okraj poznamenal, že priznanie plnej invalidity neznamená stratu nároku žalobcu na náhradu mzdy alebo prístup k zamestnaniu. Poberateľ invalidného dôchodku môže vykonávať zárobkovú činnosť bez ohľadu na to, aká výška poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť mu bola priznaná. Ďalej súd uviedol, že o výške náhrady mzdy rozhodne súd po právoplatnosti výroku II. tohto rozsudku.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že v konaní uviedol, že podľa neho nie sú naplnené podmienky na pokračovanie v konaní, keďže nie je rozhodnuté o tom, či žalobca je alebo nie je zamestnancom žalovaného. Argumentácia právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoPr/6/2017-391 je nepostačujúca, keďže na priznanie postavenia zamestnanca na základe právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru je potrebné rozhodnúť o existencii ďalších právnych skutočností, ktoré vyžaduje platný právny poriadok. Práve v konaní sp. zn. 18Cpr/12/2018 súd rozhoduje, či žalobca je alebo nie je zamestnancom žalovaného. Okresný súd Piešťany nie je oprávnený riešiť v konaní pod sp. zn. 7Cpr/4/2021 otázku, či žalobca je zamestnancom žalovaného, kým nie je právoplatne o tejto otázke rozhodnuté v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cpr/12/2018. Napadnutým medzitimným rozsudkom súd neprímeraným spôsobom zasiahol do spôsobu vedenia konania, keďže súd pri svojom rozhodovaní je viazaný právnym názorom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu konajúceho súdu a bez akéhokoľvek odôvodnenia si súd prvej inštancie vo veci pod sp. zn. 7Cpr/4/2021 aťahoval právne postavenie a právomoc súdu, ktorý koná pod sp. zn. 18Cpr/12/2018 namiesto toho, aby konanie až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci 18Cpr/12/2018 prerušil. Dňa 19.11.2021 bolo žalovanému doručené prostredníctvom elektronickej komunikácie do jeho dátovej schránky v zmysle zákona e-Governmente a zákona o elektronickej komunikácii podanie žalobcu, ktorým sa domáha náhrady mzdy. Vzhľadom na skutočnosť, že spolu so žalobou neboli žalovanému doručené prílohy k žalobe, žalovaný sa bude vyjadrovať len k obsahu písomnej žaloby. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, čím porušil jeho právo na právnu istotu, ktorá je súčasťou práva na spravodlivý proces. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca sa u žalovaného domáhal, aby ho žalovaný naďalej zamestnával. Súd to odôvodňuje listom žalobcu zo dňa 31.3.2015, adresovaného inému právnomu subjektu, ako je žalovaný, pričom žalovanému bol zaslaný len na vedomie. Z obsahu listu zo dňa 31.3.2015 nie je zrejmé, z akého dôvodu bol tento list žalovanému doručený len na vedomie a nebol adresátom tohto listu, keďže požiadavky žalobcu v liste uvedené nemohol nikdy splniť a potenciálne ich mohla splniť iba osoba, ktorej bol list adresovaný. Z pojednávani predchádzajúcich pojednávaniu dňa 15.2.2016 je zrejmé, že žalobca mal predložiť súdu dohodu o skončení pracovného pomeru, keďže jeho písomnosti neboli sporné. Ak by bol súd prvej inštancie ochotný rozhodovať nestranne a nezaujato, zo spisu by zistil, že samotný žalobca listom zo dňa 28.5.2017 s názvom „Vec: k súdnemu pojednávaniu“, evidovanom na č.l. 268, kde v prílohe tohto listu adresovaného súdu vo veci sp. zn. 20Cpr/1/2015 listinu v rovnakom znení, ako vo veci 7Cpr/4/2021 predložil na pojednávaní právny zástupca žalovaného. Súd prvej inštancie v bode 35. odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalobca po nepripustení zmeny žaloby Okresným súdom Galanta podal na súde proti žalovanému žalobu o náhradu mzdy dňa 28.3.2018, teda v období pred rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, čo v zmysle ustálenej judikatúry postačuje na to, aby takýmto konkludentným spôsobom vyjadril, že trvá na tom, aby ho žalovaný ďalej zamestnával. Žalovaný uviedol, že nepozná žiadnu takú judikatúru, kde by súdy konštatovali, že to nemusí v uvedenej lehote, do skončenia konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Uvedené na prvom pojednávaní konštatoval aj Okresný súd Piešťany vo veci vedenej pod sp. zn. 18Cpr/12/2018. Žalovaný svoj právny názor opiera napr. o argumentáciu na základe rozhodnutia NS ČR č. R 24/1996, NS SR sp. zn. 1 Cdo 116/2008, R 8/2003. Skutočnosť, že sa obrátil na súd, neznamená, že by si splnil oznamovaniu povinnosť zamestnávateľovi v zákonom stanovenej lehote (dva mesiace od neplatného skončenia pracovného pomeru, resp. tri roky od neplatného skončenia pracovného pomeru), ale musí uviesť a preukázať, kedy sa s touto informáciou oboznámil aj žalobca. Súd prvej inštancie sa vo veci 7Cpr/4/2021 nevysporiadal ani s argumentáciou žalovaného, na základe ktorej nie je možné považovať žalobcu za zamestnanca žalovaného, keďže ukončil svoj pracovný pomer na základe absolútne neplatnej dohody o skončení pracovného pomeru. Predmetnú dohodu na súde vo vzťahu k jej platnosti nikto nenapadol a jej absolútnu neplatnosť namietol žalovaný len vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu žalobcu ako zamestnanca, ktorý tvrdil, že sa žiadnym spôsobom nedopustil porušenia pracovnej disciplíny a do práce nechodil na základe predmetnej dohody. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nemal nikdy reálny záujem na ďalšom pridelovaní práce. Namietol, že napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený.

5. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý medzitimný rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd v konaní predchádzajúcom vydaní napadnutého rozsudku nebol oprávnený riešiť otázku, či žalobca alebo nie je zamestnancom žalovaného, pokým nie je o tejto otázke rozhodnuté v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cpr/12/2018, túto svoju argumentáciu bližšie neodôvodnil. Bol toho

názoru, že v konaní vedenom pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 7Cpr/4/2021 bol súd oprávnený riešiť ako predbežnú otázku existencie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného. Prípadnú povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP je nutné vykladať v intenciách § 193 CSP. Pokiaľ ide o možnosť fakultatívneho prerušenia konania podľa § 164 CSP, tu je rozhodujúcim hľadiskom otázka hospodárnosti konania, pričom možnosť prerušenia konania predstavuje skôr reštriktívnu výnimku ako pravidlo. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, keď v rámci odôvodnenia poukázal na skorší rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoPr/3/2016-238, v ktorom konaní bola dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 2.1.2015 posúdená ako absolútne neplatná. V uvedenom rozsudku, na ktorý súd prvej inštancie poukázal, bola predmetná dohoda o skončení pracovného pomeru posúdená ako neplatná, nakoľko nebola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, ale medzi žalobcom a obcou C.. Preto ani nepodanie osobitnej žaloby o neplatnosť takejto dohody nemôže mať vplyv na existenciu pracovného pomeru žalobcu u žalovaného. V tomto smere preto poukaz súdu prvej inštancie na skorší rozsudok dáva dostatočnú a jasnú odpoveď na argumentáciu žalovaného. Skutočnosť, že súd neodôvodnil napadnutý rozsudok podľa predstáv žalovaného, ani vyhodnotenie vykonaného dokazovania odlišne od názoru žalovaného, nezakladá vadu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia a napadnutý rozsudok žalobca považoval za odôvodnený objektívne uspokojivým spôsobom.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou – stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je uplatnenie nároku na náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol a určil, že právny základ nároku žalobcu na náhradu mzdy je daný.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti napadnutého rozsudku v celom rozsahu.

9. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

10. K naplneniu odvolacieho dôvodu nesplnenia procesných podmienok (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP) odvolací súd udáva, že procesné podmienky definuje samotný Civilný sporový poriadok (§ 161 ods. 1 CSP) ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania. Zistenie nedostatku procesnej podmienky (ktorý je prítomný už v momente začatia konania alebo k nemu dôjde neskôr v priebehu konania) je procesnou úlohou súdu.

11. Odvolateľ uviedol, že podľa neho nie sú naplnené podmienky na pokračovanie v konaní, keďže nie je rozhodnuté o tom, či žalobca je alebo nie je zamestnancom žalovaného.

12. Odvolací súd uvedené vymedzenie daného odvolacieho dôvodu nepovažoval za splnenie/nesplnenie podmienky konania, nakoľko v prípade zistenia, že žalobca nie je zamestnancom žalovaného, viedlo by to k zamietnutiu žaloby o náhradu mzdy nie z dôvodu nesplnenia podmienky konania, ale z dôvodu, že žalobca by nemal právny nárok na priznanie plnenia. Rovnako skutočnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cpr/12/2018 súd rozhoduje, či žalobca alebo nie je zamestnancom žalovaného, nevylučuje, aby sa uvedenou otázkou zaoberal súd prvej inštancie v predmetnom konaní,

a túto otázku si vyriešil ako predbežnú. Do úvahy by prichádzalo posúdenie vhodnosti prerušenia konania v zmysle § 164 CSP, kedy je daná možnosť súdu konanie prerušiť, avšak nič nebráni súdu, aby konanie neprerušoval do skončenia iného prebiehajúceho súdneho konania, ale otázku si vyriešil ako predbežnú. Z uvedeného dôvodu možno považovať postup súdu prvej inštancie, ktorý návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, za správny.

13. Postup súdu, ktorým sa znemožňuje strane sporu realizácia jej procesných práv, ktoré Civilný sporový poriadok priznáva, je relevantný vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi), a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, a tiež pri rozhodovaní. Nezavislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesno-právnom a hmotno-právnom rámci. Procesno-právny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z článku 36 a nasl. Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 46 Ústavy SR. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávne procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

14. Odvolateľ namietol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

16. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami.

17. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu zaoberal všetkou podstatnou a relevantnou argumentáciou strán, a to tak skutkovou a právnou, a pokiaľ na ne neprihliadol, vysvetlil prečo. Nebolo zistené, že by postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práv odvolateľa na spravodlivý proces.

18. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Odvolateľ uvedený odvolací dôvod dostatočným spôsobom neodôvodnil, pričom z obsahu spisového materiálu odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti, je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

21. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

22. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

23. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať. Rovnako súd svojim postupom nezneškodnil stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

25. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie sa zaoberal všetkou podstatnou skutkovou a právnou argumentáciou strán, pričom k nej zaujal adekvátne stanovisko, a s prihliadnutím na to, že odvolateľ v odvolaní len zopakoval svoje skutkové a právne tvrdenia, ktoré uplatnil už pred súdom prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku bez potreby opakovania dôvodov, ktoré sú už uvedené v napadnutom rozsudku.

26. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

27. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

28. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).